

Jacke Sjödin

Har du den nya folksjukdomen?

Inom avdelningen "Ännu inte upptäckta sjukdomar" vill jag idag ge mitt bidrag. Jag har nämligen upptäckt en liten åkomma som, enligt enklare efterforskningar i släkt- och vänkretsen, faktiskt tycks vara något av en folksjukdom.

Det hela rör sig om en lindrig mental rubbning, och åkomman är uppkallad efter mig, eftersom jag råkar vara rubbningens portalfigur.

Åkomman heter: Sjödens syndrom.

Syndromets symptom är en sort inverterad lättja. Den manifesteras genom att vi - när vi ska utföra enklare vardagssysslor - konsekvent väljer det jobbigaste sättet att utföra sysslan, eftersom vi helt enkelt tycker att det är för jobbigt att göra det på det lättare sättet.

Låter det som en paradox? Bra, för det är just precis vad det är.

Låt mig klargöra med ett exempel: Du har storhandlat och ska bära in alla varorna från bilen. Det är fyra fulla matkassar, en krukväxt och två paket blöjor, och alla förstår att man måste gå minst två gånger när man bär in allt detta. Men den som lider av Sjödens syndrom tycker att det är på tok för jobbigt, så han väljer istället att med spretiga fingrar få grepp om allt samtidigt, släpa sig uppför trapporna, tappa minst en kasse på vägen, få onda röda skårer av handtagen i fingrarna, bli genomsvevigt och sur och arg innan

han kommit in i lägenheten. Detta alternativ tar givetvis både längre tid och är mycket jobbigare, och det VET man ju när man står där vid bilen och gunnar på hur man ska få in allt i lägenheten. Men den som lider av Sjödens syndrom tror i sin mentala rubbning att det går att lura naturlagarna, så han ger sig ändå djävulen på att få med sig allt på en gång! Han gör det som han tror är lättare trots att han innerst inne vet att det bara blir jobbigare.

Eller ta det här med att hämta en låda ur förrådet. Man har den stora lådan i famnen och ska nu bara låsa hänglåset. Egentligen är det en självklarhet att det minst ansträngande är att ställa ned lådan, låsa med bägge händer, lyfta upp lådan och gå iväg. Men för den som lider av Sjödens syndrom är det alternativet alldeles för jobbigt. Istället ger han sig sjutton på att behålla lådan i famnen (ofta balanserande på ena läret) medan han med den andra handen fippligt och frustande försöker låsa hänglåset. Idioti!

Och listan kan göras lång. Om vi håller på med exempelvis gardinstängsupphängning och plötsligt behöver en hammare, hämtar vi då en hammare? Icke! Vi tar det som finns till buds (baksidan på skruvmejseln, ett vedträ, en gammal sko) och försöker hamra med detta tillhygge trots att vi VET att det går fortare och lättare att lägga ned grejerna och gå och hämta en hammare.

När vi dammsuger har vi oftast en massa upphittade grejor i famnen, eftersom det är så jobbigt att lägga undan sakerna.

När vi behöver en stjärnmejsel men för stunden håller i en plattmejsel så använder vi plattmejseln genom att luta den kraftigt och under stänk och stön till slut lyckas bända upp skruven med stjärnskallen.

När vi har ätit, ställer vi inte gratängformen i vatten. Vi diskar den med stämjärn dagen efter istället.

Listan kan göra evighetslång. Men jag ska inte trötta er med det. Jag tror ni har hajat poängen i syndromet vid det här laget. Den ologiska lättjan är obegriplig, men trots det gör vi samma misstag gång på gång på gång.

Har även du drabbats av Sjödens syndrom? Välkommen i klubben.

Jacke Sjödin